

Bellvehí al Parc Científic i Tecnològic de la UdG

Jordi Bellvehí

Des del mes de març Bellvehí Advocats té despatx al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona, per atendre i ajudar les empreses del Parc, així com, des d'allà, prestar serveis a les empreses de fora que tenen activitats relacionades amb la ciència, la tecnologia i la innovació.

Aquest nou despatx forma part d'un nou projecte de Bellvehí Advocats que, amb el nom d'**Innovant.cat**, pretén prestar serveis a la innovació, l'emprenedoria, la recerca i el desenvolupament. Però **Innovant.cat** no sols ofereix serveis jurídics i fiscals, sinó també d'altra naturalesa, com d'agència de patents i marques, de consultoria econòmica, estratègica i financera, de tramitació i obtenció de subvencions, de recerca de finançament per a emprenedors i projectes, etc.

La base d'**Innovant.cat** radica en la col·laboració entre diferents empreses gironines, cadascuna especialitzada en una àrea concreta, que conjuntament poden oferir serveis integrals a les empreses innovadores i als emprenedors, amb una nova visió de la manera de prestar els serveis professionals.

En un context econòmic i empresarial com el que vivim fa uns anys, en què regna el pessimisme i la resignació, Bellvehí Advocats ha cregut que feia falta una aposta decidida, des del món professional, per donar suport i assessorar adequadament totes aquelles empreses que estan apostant per la innovació, per la internacionalització, per la creativitat, pel desenvolupament de nous productes, per la recerca i, en general, per la transformació de la nostra societat.

Hem cregut que, a més d'apostar per aquests emprenedors, havíem també d'apostar pel Parc Científic i Tecnològic de Girona, perquè hi creiem i considerem que és un actiu que té la província, que està funcionant bé i que pot ser el niu o incubadora de projectes que, per molt que la majoria ara puguin ser incipients o petits, s'aniran fent grans i esperem que creixin fins a convertir-se en empreses importants de les comarques gironines.

Al mateix temps, el projecte **Innovant.cat** també vol aprofitar el coneixement dels professionals que hi participen i col·laboren per transmetre'l, mitjançant xerrades, conferències, jornades i altres instruments de formació i difusió que creiem que poden contribuir a afavorir un ambient idoni per al Parc.

Ara ens toca a tots apostar per un futur millor, lluitar per assolir-lo i contribuir activament, cadascú des de la seva activitat, a fer que aquest futur arribi al més aviat possible i deixem enrere els núvols que fa temps que no ens deixen veure el sol.

En aquests moments ja quasi ningú dubta que el present i el futur immediat passen per la recerca, el desenvolupament, la innovació i la creativitat, en relació amb la internacionalització i, per tant, aquesta transformació del món empresarial ha d'anar acompanyada i recolzada per una transformació del món professional, i és molt convenient que a les comarques gironines hi hagi grans professionals preparats per assessorar en tots els aspectes que comporti aquest nou món.

Matèries com la propietat intel·lectual (drets d'autor), la propietat industrial (patents i marques), la protecció de dades personals, la fiscalitat de la innovació, la protecció de les idees, els projectes i els resultats de la recerca, la transferència de tecnologia i *know how*, el finançament de projectes, el comerç electrònic, etc., han agafat un gran protagonisme i cal que n'agafin molt més, perquè serà el senyal que anem pel bon camí.

A les comarques gironines és patent el caràcter emprenedor de molts joves, i no tan joves, així com la seva gran preparació i capacitat, per la qual cosa cal crear, entre tots, les condicions necessàries perquè aquests emprenedors es puguin desenvolupar satisfactoriament per tal que de la seva força en puguin néixer empreses que creïn llocs de treball, aportin riquesa al territori i arribin a ser punteres en el seu àmbit.

Per tot això ens hem instal·lat al Parc i esperem poder contribuir al seu bon desenvolupament i ajudar les empreses que s'hi instal·lin. BLL

Dret Civil

CUSTODIA COMPARTIDA. Pàg. 2

Dret Públic

ICIO EN TEMPS DE CRISI. Pàg. 3
MODIFICACIÓ CONTRACTE PÚBLIC.
Pàg. 4

Dret Mercantil

CONTRACTES INTERNACIONALS. Pàg. 5

Innovació

LA PROTECCIÓ DE LES IDEES. Pàg. 6
PROPIETAT INDUSTRIAL. Pàg. 7

Dret Concursal

REFINANÇAMENT BANCARI. Pàg. 8

Dret Fiscal

IMPOST DE SOCIETATS EUROPEU.
Pàg. 9

Dret Penal

DELICTE SOCIETARI. Pàg. 10

El Cas

AB BIOTICS. Pàg. 11

Notícies

Pàg. 12

BLL

Bellvehí advocats

Plaça Independència, 16, 1r 1a
17001 Girona
T: 972 219 773
F: 972 213 187

www.bellvehi.com

Bellvehí advocats

Guarda i custòdia compartida: una reforma insuficient

Francesc Espinet i Coll

Fins fa poc la tendència majoritària dels jutjats, davant les peticions sense mutu acord de guarda i custòdia dels fills menors d'edat, era atribuir-la a la mare, fonamentant-ho, moltes vegades, en l'edat del menor i en un informe desfavorable del Ministeri Fiscal basat en la falta de cordialitat, entesa i bona relació entre els progenitors.

Aquest règim de guarda i custòdia unilateral, però, anava acompanyat del preceptiu règim de visites a favor del pare que, en la majoria de casos, distava molt poc del que se li atribuïa a la mare pel que fa al temps efectiu, amb l'agreujant que aquest règim comportava que el pare hagués de passar a la mare una pensió mensual d'aliments per al menor.

Davant d'aquesta situació, jo sempre m'havia fet la mateixa pregunta: si a la mare se li atorga un règim de guarda i custòdia exclusiu i al pare un règim de visites de caps de setmana alterns de divendres a dilluns, més un o dos dies entre setmana amb pernocta, i tenint en compte que les vacances escolars solen ser per meitats, no deu caldre també cordialitat, entesa i bona relació entre els progenitors per regular els aspectes relacionats amb l'educació, el vestir, la salut o la formació dels fills menors, com a mínim en els dies en els quals es faci l'intercanvi?

És a dir, per què s'exigia aquest plus de cordialitat, entesa i bona relació entre els progenitors quan es sol·licitava la guarda i custòdia compartida i en canvi no es demanava quan hi havia un règim de visites, si en la pràctica els menors passaven el mateix temps amb l'un i l'altre progenitor, fos quin fos el règim de custòdia finalment adoptat?

La qüestió no és trivial, ja que l'atribució de la guarda i custòdia representa, entre altres coses, percebre una pensió econòmica de l'altre progenitor, que no sempre s'acaba destinant íntegrament a les despeses del menor, a més de decidir, en la pràctica, en les qüestions que diàriament van sorgint en relació amb la formació i educació dels fills.

No sé si per respondre aquesta pregunta, però segur que per adaptar la normativa a la realitat social canviant, l'1 de gener d'aquest any va entrar en vigor la Llei 25/2010, de 29 de juliol, del llibre segon del Codi Civil de Catalunya relatiu a la persona i família, la qual, entre altres novetats, atribueix caràcter preferencial a la guarda (ara ja no es parla de "custòdia") compartida entre els dos progenitors.

No sé si la reforma servirà per millorar el sistema precedent –això només el temps ens ho dirà–, però sí que hi veig dues qüestions controvertides, com a mínim:

La primera és deguda al fet que el legislador disposa que, a manca d'acord entre els pares, la guarda sigui compartida ("atenint-se al caràcter conjunt de les responsabilitats parentals"), excepte si el jutge considera que la guarda individual a favor d'un dels progenitors convé més a l'interès del menor.

Molts progenitors poden acabar obtenint la custòdia individual

Per tant, sembla que el criteri últim per decidir sobre la guarda del menor serà la discrecionalitat del jutge, una vegada valorats tots els elements provatoris, entre els quals segur que tindrà un pes decisiu el dictamen dels especialistes psicosocials. És a dir, tanta reforma per acabar, en molts casos, arribant allà mateix. Encara que el legislador prioritzi la guarda compartida, si hi ha un informe desfavorable de l'equip tècnic d'assessorament del jutjat, probablement el jutge acabarà atorgant una guarda individual basant-se en el contingut de la pericial.

La segona qüestió es deriva del text de l'article 233-11.3 de la referida Llei 25/2010, el qual estableix que no es pot atribuir la guarda al progenitor si hi ha indicis que ha comès actes de violència familiar o masclista dels quals els fills hagin estat o puguin ser víctimes directes o indirectes.

D'entrada no m'agrada el concepte de "víctima indirecta" per la seva manca de concreció, ja que obre la veda a interpretacions d'allò més variades.

Per altra part, entenc que inhabilitar qualsevol progenitor per obtenir el pronunciament judicial de guarda compartida sense esperar que hi hagi una sentència ferma que demostrï la comissió dels actes de violència familiar o masclista, és a dir, simplement presentant una denúncia amb més o menys credibilitat, constitueix una possibilitat prou perillosa per tal com, a part de vulnerar presumptament el principi constitucional de presumpció d'innocència, pot acabar sent un camí al qual recorrin amb assiduitat, i de manera fraudulenta, molts progenitors que vulguin acabar obtenint la custòdia individual. ^{BL}

La incorrecta liquidació de l'ICIO en temps de crisi

Martí Sels

Durant els anys del *boom* immobiliari i urbanístic, una de les fonts de finançament dels ajuntaments per construir pavellons, piscines municipals, biblioteques i prestar un conjunt de serveis socials, ha estat l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (en endavant ICIO).

Es tracta d'un impost de caràcter potestatiu i està regulat en els articles 100 a 103 del Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals.

El tipus de gravamen de l'impost el fixa cada ajuntament mitjançant ordenances fiscals, però no pot excedir del 4% sobre una base imposable a la qual ens referirem més endavant, tal com disposa la llei esmentada. El fet imposable és la realització, dins del terme municipal, de qualsevol construcció, instal·lació o obra per a la qual s'exigeixi l'obtenció de la llicència d'obres o urbanística corresponent, s'hagi o no obtingut aquesta llicència, sempre que la seva expedició correspongui a l'ajuntament.

És freqüent que els ajuntaments calculin la base imposable, a efectes de la liquidació provisional, segons quin sigui l'import superior entre els índexs o mòduls que fixi la Junta de Govern Local o el Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya i el pressupost presentat per l'interessat.

En l'actualitat, a causa d'una baixada dels preus de la construcció per raó de la crisi, està succeint que els pressupostos que presenten els promotors generalment són inferiors al càlcul que sorgeix de l'aplicació dels mòduls fixats pel Govern Local o els mòduls aprovats pel Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya per calcular el cost de les obres. El resultat és que sovint hi ha grans variacions entre el pressupost presentat pel promotor i el càlcul dels tècnics municipals. Per tant, ens trobem que els mòduls que aproven alguns ajuntaments o els mateixos del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya han quedat desfasats, ja que en aplicar-los en resulten pressupostos molt elevats en comparació amb el cost real de l'obra.

Tal com denuncia la Sindicatura de Comptes any rere any, en l'actualitat hi ha una mala praxi en alguns ajuntaments –que es pot incrementar a causa de la crisi–, que consisteix a no fer les liquidacions definitives de l'ICIO. Aquesta liquidació s'ha de fer un cop acabada la corresponent comprovació administrativa de la base imposable, que es pot fer per qualsevol dels mitjans establerts a l'article 52 de la Llei General Tributària, i que generalment

consisteix en una comprovació de l'obra, un cop acabada, que fan els serveis tècnics municipals, i de la revisió de declaració tributària aportada pel promotor en la qual constarà el cost real i efectiu de la construcció, instal·lació o obra realitzada.

La jurisprudència del Tribunal Suprem ha anat configurant què s'entén per "cost real i efectiu", el qual moltes vegades ha estat motiu de discrepància entre l'Administració i l'administrat. La Sala del Contenciós Administratiu, Secció 2a del Tribunal Suprem, en la sentència de 17 maig de 1999 per la unificació de la doctrina, va concloure que:

«Por tanto, la base imponible del ICIO está constituida por el "coste real y efectivo" de la construcción, instalación u obra, sin que puedan incluirse en aquélla los "gastos generales", el "beneficio industrial" ni los "honorarios técnicos", ya de redacción del proyecto, ya de dirección de la obra.»

Per tant, ens trobem que alguns ajuntaments, si fessin les liquidacions definitives de l'ICIO, haurien d'acabar retornant diners als promotors, és a dir, tornar la diferència entre la base imposable calculada amb els mòduls oficials i el cost real i efectiu. Aquest cost en molts casos es correspondrà generalment amb el pressupost presentat pel promotor, ja que s'està filant molt prim en l'elaboració i execució dels pressupostos.

Per tant, és important que un cop es finalitzi l'obra, l'ajuntament, tal com l'hi obliga la Llei, realitzi la corresponent liquidació definitiva de l'ICIO, tenint com a referència per valorar la base imposable el cost real i efectiu d'execució de l'obra i retorni ràpidament la diferència a favor del promotor, ja que es tracta d'un ingrés indegut al qual l'ajuntament no té dret. ^{BLL}

La modificació de condicions d'un contracte públic

Josep Rodríguez

D'acord amb el que preveu l'article primer del text refós de la Llei de Contractes del Sector Públic (TRCSP), aprovat pel Reial Decret Legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, un dels principals objectius d'aquesta norma és donar transparència a les licitacions i adjudicacions d'aquest tipus de contractes. Concretament, disposa que una de les seves funcions és garantir que la contractació pública s'ajusti als principis de llibertat d'accés a les licitacions, publicitat i transparència dels procediments, així com no discriminació i igualtat de tracte entre els licitadors.

Aquesta finalitat es posa clarament de manifest en els articles 105 i 107 del TRCSP, sobre modificació de contractes, que substitueixen els articles 92 *bis* i 92 *quarter* de la recentment derogada Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de Contractes del Sector Públic (segons contingut de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'Economia Sostenible). Aquests preceptes derogats, quan es van fer, van servir per introduir les recomanacions de la Comissió de la Unió Europea sobre modificacions de contractes del sector públic no previstes en els documents de licitació, i van regular criteris de compliment obligat per assegurar que no hi hagués modificacions posteriors que poguessin donar lloc a actuacions fraudulentament en l'adjudicació.

En definitiva, amb aquesta regulació es tracta d'evitar que s'introdueixin a posteriori aspectes rellevants que, si s'haguessin sabut abans, haurien donat a més licitadors l'oportunitat de presentar-se a la licitació o als que ja hi varen participar, més possibilitats de sortir-ne escollits.

Passem, doncs, a exposar de forma sintètica les característiques i principis d'aquesta nova regulació. En primer lloc hem de tenir en compte que, d'acord amb el que preveu l'article 105 TRCSP, els contractes del sector públic només es podran modificar si s'ha previst expressament aquesta possibilitat en el plec de condicions o en l'anunci de la licitació, o en cas de no haver-ho previst així, si es compleixen alguns dels supòsits de fet excepcionals previstos a l'article 107 del TRCSP.

D'acord amb aquest últim precepte legal, només es podran fer modificacions no previstes en els plecs de condicions o en l'anunci de licitació quan es justifiqui suficientment alguna de les circumstàncies següents: a) que la prestació contractada sigui inadequada per complir les necessitats que es pretén cobrir amb el contracte, a causa dels errors o omissions del projecte o de les especificacions tècniques; b) que el projecte o les especificacions de la prestació siguin inadequats per causes objectives d'origen geològic,

hídric, arqueològic, mediambiental o similar, posades de manifest amb posterioritat a l'adjudicació del contracte i que no fossin previsibles amb anterioritat; c) que es posin de manifest causes de força major o cas fortuït que facin impossible la realització de la prestació contractada; d) que hi hagi la conveniència d'incorporar a la prestació avenços tècnics que la millorin notablement, sempre que no haguessin estat disponibles en el mercat abans de l'adjudicació del contracte; e) que calgui ajustar la prestació a especificacions tècniques, mediambientals, urbanístiques, de seguretat o d'accessibilitat aprovades amb posterioritat a l'adjudicació del contracte.

Per tant, resulta del tot rellevant i transcendent que les entitats locals tinguin prevista en el plec de condicions i en l'anunci de la licitació la possibilitat de modificar les condicions del contracte del sector públic i la descripció dels paràmetres en què es pot produir aquesta modificació. En cas contrari, la conseqüència serà important atès que, d'acord amb el que preveu l'article 105.1 TRCSP, s'haurà de procedir a la resolució del contracte en vigor i a la celebració d'un nou contracte, d'acord amb les noves condicions pactades i respectant el procediment de licitació i adjudicació legalment previst.

En tot cas, i amb independència del que s'ha indicat, les modificacions no previstes en els plecs de condicions no poden alterar les *condicions essencials* de la licitació i l'adjudicació del contracte. Amb aquesta finalitat, d'acord amb allò que preveu l'apartat tercer de l'article 107 TRCSP, s'entendrà que s'han modificat les condicions essencials en qualsevol dels casos següents: a) quan es variï substancialment la funció i característiques essencials de la prestació; b) quan s'alteri la relació entre la prestació contractada i el preu del contracte; c) quan per a la realització de la prestació contractada sigui necessària una habilitació diferent exigida en el contracte inicial; d) quan les modificacions del contracte igualin o excedeixin, en més o en menys, el 10 per cent del preu d'adjudicació del contracte; e) en qualsevol altre supòsit en què es pugui presumir que, si s'hagués conegut prèviament la modificació, haurien concorregut al procediment d'adjudicació altres interessats o els licitadors que es varen presentar haurien fet ofertes substancialment diferents.

En definitiva, és aconsellable que tots els contractes del sector públic tinguin en compte aquesta regulació. En cas contrari, qualsevol entitat local es pot trobar amb el fet que hagi de resoldre el contracte que va celebrar. ^{BL}

La llei aplicable als contractes internacionals

Laia Coderch Oliva

En el moment en què un empresari decideix contractar amb una societat estrangera, una de les qüestions a contemplar és quina serà la llei aplicable al contracte. Com podem imaginar, les lleis de cada país poden ser diferents i, per exemple, davant la resolució d'un contracte mercantil, les obligacions per a una i altra part poden ser diferents si s'aplica la llei d'un país o d'un altre. Per tant, aquesta qüestió no és trivial i per conèixer les conseqüències que poden derivar-se d'un contracte internacional, cal saber quina és la llei aplicable al contracte que uneix ambdues parts.

A l'ordenament jurídic espanyol, les normes de dret internacional privat estan recollides als articles 8 a 12 del Codi Civil. No obstant això, des de l'1 de setembre de 1993, per determinar la llei aplicable als contractes internacionals ens hem de remetre al Conveni de Roma de 19 de juny de 1980, sobre la llei aplicable a les obligacions contractuals. Per tant, quan un empresari espanyol contracti amb un empresari estranger, excepte en els casos de normativa específica (p. ex. assegurances o dret de consumidors), s'haurà de consultar el Conveni de Roma per saber quina és la llei aplicable al contracte.

Com el seu nom indica, el Conveni de Roma s'aplica a les obligacions que neixen d'un contracte, civil o mercantil, tot i que es preveuen algunes excepcions, com ara obligacions derivades de lletres de canvi, xecs i pagarés; qüestions relatives al Dret de societats, o contractes d'assegurances, així com totes aquelles qüestions relatives a l'àmbit personal.

La llei que resulti aplicable serà la que regirà la interpretació del contracte, el compliment de les obligacions que generi, les conseqüències de l'incompliment total o parcial de les obligacions, les diferents maneres d'extingir les obligacions, així com les conseqüències de la nul·litat del contracte.

El Conveni de Roma preveu, en primer lloc, que la llei aplicable al contracte serà la llei escollida per les parts; elecció que haurà de fer-se de manera expressa o bé podrà resultar dels termes del contracte o de les circumstàncies del cas.

En cas que les parts no haguessin subscrit cap contracte, o havent-ho fet, no haguessin escollit cap llei, el Conveni de Roma preveu que la llei aplicable serà la del país amb el qual el contracte presenti els vincles més estrets.

El Conveni presumeix que el contracte presenta els vincles més estrets amb el país on la part que hagi de realitzar la prestació característica tingui, en el moment de celebració del contracte, la seva residència habitual o, tractant-se d'una societat, l'administració central. Tot i que el Conveni no ho espe-

cifica, la doctrina ha entès, en termes generals, que la prestació característica és aquella per la qual es deu el pagament, és a dir, la prestació no dinerària. Així, seguint amb l'exemple anterior, en el supòsit d'un contracte de distribució entre una empresa espanyola i una de francesa, la prestació característica és la que realitza el distribuïdor, per tant, si no hi ha hagut elecció, la llei aplicable serà la francesa.

Cal tenir present que, a falta d'opció, la regla anterior no serà aplicable a (1) els contractes que tinguin per objecte un dret real immobiliari o un dret d'utilització d'un immoble, on resultarà d'aplicació la llei del país on radiqui l'immoble; (2) els contractes de transport de mercaderies, on s'aplicarà la llei del país del transportista, si coincideix amb el país on estigui situat el lloc de càrrega o descàrrega o l'establiment de l'expedidor.

Finalment, en cas que no s'hagués escollit cap llei i que no pugui determinar-se la prestació característica (per exemple, permuta) caldrà realitzar una anàlisi del contracte en particular i detectar el país més estretament vinculat, com podria ser: el lloc d'execució del contracte, la seu del contractant professional o el context econòmic on s'hagi firmat el contracte.

Per tot això exposat, podem concloure que la qüestió de la llei aplicable és una qüestió prou important perquè les parts la discuteixin i la regulin. No obstant això, en cas que no fos així, trobem que el dret internacional privat conté mecanismes per determinar-la per tal que en cap cas les parts no es trobin sense saber quina és la llei aplicable al contracte. ^{BL}

Les idees es poden protegir jurídicament

Jordi Bellvehí

A la Facultat de Dret, ja fa uns anys, em varen ensenyar que les idees no es poden protegir. Em deien que calia que les idees es desenvolupessin i concretessin en una obra o en un invent o model d'utilitat. Aquesta manera de veure el món de les idees és totalment equivocada.

Encara ara, en la meua activitat professional veig que hi ha molt desconeixement en relació amb aquesta matèria, i que la gent està molt confosa i no distingeix els límits entre una idea, un invent i una obra (sobretot en matèria de programari informàtic) i no coneix exactament què és propietat intel·lectual, què és propietat industrial, què és *know how*, què és tecnologia, etc.

En un article de les dimensions d'aquest no podem aclarir tots aquests conceptes, però sí que puc afirmar el que des del meu punt de vista és el més

important: que una idea es pot protegir jurídicament, encara que no es pugui considerar una obra protegible com a propietat intel·lectual (drets d'autor) o un invent protegible com a propietat industrial (patent o model d'utilitat).

La màxima protecció que hi pot haver per a una idea és mantenir-la en el cervell, no deixar-la sortir ni per la boca ni per les mans. Si no surt del nostre interior, una idea està molt ben protegida perquè, per ara, encara no s'ha inventat la manera de poder accedir al nostre "servidor mental". No obstant això, si una idea és bona i en volem treure un rendiment econòmic, en un moment o altre l'haurèm d'explicar a algú... i aquí és on comencen els problemes.

Abans de revelar una idea a algú, ens ho hem de pensar tres cops i planificar com ho farem i quines mesures de protecció adoptarem. Així, el primer que s'ha de fer és anar a veure un advocat especialitzat en la matèria i demanar-li assessorament. Hem de recordar que l'advocat té una obligació deontològica de confidencialitat.

L'advocat té diferents maneres de protegir la idea, mitjançant documents de confidencialitat i no competència que s'han de fer firmar a qui rebí la valuosa informació. Tanmateix, el sistema que a mi més m'agrada, quan es tracta d'una idea amb potencialitat de ser valuosa de veritat, és fer-la plasmar per escrit o en format electrònic al client i

dipositar-la en una notaria fent una acta de manifestacions i dipòsit.

Aleshores al client li dic que abans que expliqui res al seu interlocutor li faci firmar el document que jo mateix li preparo i que, si no el volgués signar, marxi de la reunió i s'oblidi d'aquella persona com a soci, inversor, proveïdor, client o el que hagués hagut de ser.

Efectivament, una idea no és una obra protegible segons la Llei de Propietat Intel·lectual 1/1996, de 12 d'abril, i tampoc no ho és segons la Llei de Patents d'Invenció 11/1986, de 20 de març, però sí que aquell a qui s'hagi revelat una idea i se n'apropii, directa o indirectament, havent signat un acord de confidencialitat i no competència, haurà de respondre dels danys i perjudicis que causi la seva forma d'actuar il·lícita a qui li va revelar la idea; a més, se li podrà fer cessar l'activitat.

Per tant, la defensa legal de les idees la trobarem principalment en l'article 7.1 del Codi Civil espanyol i en la Llei de Competència Deslleial 3/1991, de 10 de gener (LCD), que en l'article primer ja diu que té per objecte la protecció de la competència en interès de tots els que participen en el mercat, i en l'article 4t diu que es reputa deslleial tot comportament que resulti objectivament contrari a les exigències de la bona fe.

Per a la qüestió que avui abordem, l'article de la LCD que més ens interessa és el 13, perquè estableix la protecció legal davant la violació de secrets. A més, la violació dels secrets empresarials també està regulada en el Codi Penal com a delicte, en els articles 278 a 280, amb penes que poden anar de dos a quatre anys de presó.

Tant la Llei de Competència Deslleial com el Codi Penal parlen de secrets empresarials, però de la jurisprudència i de la doctrina es pot desprendre que això no vol dir només aquells secrets que té una empresa mercantil, sinó també aquells que pot tenir una persona física que siguin susceptibles d'estar relacionats amb una activitat empresarial. Per exemple, una idea o un secret d'una persona consistent a posar un pal en els caramels per anar-los llepant en lloc de tenir-los a la boca, en el moment en què això no existia, és un bé tutelat jurídicament per defensar la competència lleial entre els operadors del mercat.

Per tant, tots aquells que tingueu una idea i us sembli valuosa econòmicament, abans de revelar-la, planifiqueu i executeu-ne la protecció, perquè si no, el rendiment econòmic se l'emportarà un altre i, de vegades, una bona idea de veritat, només es té una vegada a la vida. BL

La propietat industrial, element clau en el cicle d'R+D+I

Jordi Riera [A&B Patentes y Marcas]

A les empreses els dol quan un competidor directe utilitza una marca semblant a la seva, o bé quan es comercialitzen productes copiats dels seus, o quan l'empleat d'un departament clau fitxa per la competència.

L'aplicació concreta dels èxits obtinguts per la investigació i la seva posterior conversió en beneficis per a l'empresa té en la majoria dels casos una correspondència directa amb l'exclusivitat. L'única forma de transformar l'exclusivitat tècnica o estètica en exclusivitat jurídica és a través dels camins establerts per les diferents modalitats de la propietat industrial.

És important analitzar quines modalitats de protecció seran les més ajustades quan ens plantejem ensenyar a la llum pública o treure al mercat els resultats d'un procés d'investigació o de desenvolupament. S'ha de tenir en compte que aquests processos són una inversió per al futur de l'empresa i s'ha d'assegurar la màxima protecció possible per poder recuperar la inversió inicial durant aquesta comercialització i mantenir un avantatge competitiu respecte a la competència.

Quan es planteja la protecció d'un nou projecte s'ha de tenir en compte quins registres anteriors existeixen (a dia d'avui treballem a les nostres bases de dades amb prop de vuitanta milions de documents), com regular la confidencialitat amb els empleats o col·laboradors externs, etc. Aquest treball previ persegueix i aconsegueix en molts casos evitar els problemes o bé que, quan sorgeixin, les solucions no hagin de ser improvisades.

Les empreses que tenen millors resultats en el cicle d'inversió en investigació, desenvolupament i retorn en innovació són les que consideren l'assessorament en propietat industrial com un element més del projecte, i inclouen un expert en aquest tema com un membre de l'equip multidisciplinari des del principi, encara que la feina en forma d'expedient de propietat industrial sigui un dels passos finals de tot el procés.

La funció d'una agència de propietat industrial es revela absolutament necessària en el cicle d'R+D+I, on la patent, el model d'utilitat, el disseny o la marca, segons els casos, són els únics mitjans per aconseguir una exclusivitat. Factors com el temps o el moment de fer-los, així com la professionalitat en la redacció i la realització, són claus.

Protegir a nivell internacional exigeix igualment un assessorament professional adequat. Existeixen diferents vies per fer-ho i sempre s'ha de tenir en compte el binomi: expectativa de protecció – cost

econòmic. Les normes establertes pels tractats internacionals existents exigeixen ser molt precisos en terminis i formes. En la propietat industrial el temps és clau, de tal forma que no es poden sol·licitar drets quan es vulgui sinó quan es pugui. La novetat és un requisit indispensable: actuacions com anar a fires, realitzar divulgacions amb anterioritat a la sol·licitud i/o comercialitzar el producte poden esdevenir un llast irreparable per a una patent o per a un model d'utilitat.

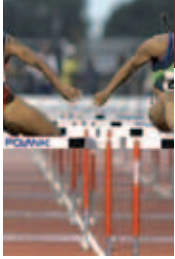
Però també hi ha qui no hi creu, responsables d'empreses que són escèptics i que estan convençuts que la propietat industrial no és cosa seva. Quan ens truquen solen estar davant un problema: una còpia, una demanda, un requeriment... Llavors cal recórrer el camí de forma inversa, i aleshores el cost és sempre més elevat i el resultat, incert.

Quan es parla de propietat industrial, de *know-how*, de propietat intel·lectual, es parla de drets immaterials o intangibles. No s'ha de confondre intangible amb inexistent: existeixen i ens els trobem cada dia.

En els propers articles anirem desgranant cadascuna de les figures de propietat industrial, que en molts casos es confonen o s'engloben tots amb la frase «ho tinc patentat». És molt important que el titular d'aquests drets sigui conscient de quina és la figura que té registrada, amb quina finalitat, les possibilitats que li dona aquest dret, quines limitacions geogràfiques pot tenir i, sobretot, la força que li dona dins el mercat.

La firma A&B Grup Assessor Industrial fa més de vint-i-cinc anys que dona suport i assessorament integral a les empreses en matèria de propietat industrial i intel·lectual (IP). L'assessoria la du a terme un equip tècnic qualificat que coneix amb detall els productes, en el territori proper a les empreses, de forma personal i especialitzada, tot estudiant les necessitats de cada empresa i proposant les solucions de protecció més adequades per a cada cas. Amb aquesta nova col·laboració amb Bellvehí Advocats, l'oficina gironina d'A&B reforça els seus llaços i la seva presència a la província. ^{BL}

Homologació judicial d'acords de refinançament bancari

Jordi Bellvehí

La nova Llei 38/2011, de 10 d'octubre, de Reforma de la Llei Concursal (L. 22/2003 de 9 de juliol) preveu dues modificacions molt importants, perquè estableixen d'una forma clara, estable i definitiva la possibilitat de l'homologació judicial dels acords de refinançament bancari, per donar tranquil·litat als deutors, a les entitats financeres i al mercat.

Així, s'introdueix un apartat sisè a l'article 71 de la Llei Concursal, referit a la figura de la reintegració, que el que fa és incorporar en l'articulat el que fins ara constava en la redacció de la Disposició Addicional 4a d'aquella Llei, que va introduir el Reial Decret Llei 3/2009, de 27 de març, de Mesures urgents en matèria tributària, financera i concursal.

Aquest nou apartat sisè de l'article 71 de la Llei Concursal diu que no es podran rescindir els acords de refinançament que s'assoleixin amb un deutor, si l'acord implica un augment significatiu del crèdit disponible o bé la modificació de les obligacions, sempre que existeixi un pla de viabilitat que permeti la continuïtat de l'empresa i que es compleixin els següents requisits: (i) que l'acord sigui subscrit per un mínim de tres cinquenes parts del passiu del deutor, (ii) que l'acord hagi estat informat favorablement per un expert independent designat pel Registre Mercantil i (iii) que l'acord consti en escriptura pública.

Malgrat la importància pràctica d'aquesta redacció, el que realment significa una novetat i té encara més transcendència pràctica és la nova redacció que la reforma de la Llei Concursal dona a la Disposició Addicional 4a, que estableix per primer cop la figura de l'homologació judicial dels acords de refinançament.

Així, ens diu el nou text que es podrà homologar judicialment l'acord de refinançament que reuneixi les condicions de l'article 71.6 (que és el que hem comentat anteriorment), sempre que hagi estat subscrit per creditors que representin com a

mínim el 75% del passiu titularitat de les entitats financeres en el moment de l'adopció de l'acord.

El que és molt important és que amb aquesta homologació judicial, els efectes de l'espera pactada, que no podrà ser superior a tres anys, s'estenen a les entitats financeres creditors que no haguesin participat en l'acord i els crèdits de les quals no comptin amb garanties reals.

La competència correspondrà al jutge mercantil que fos competent legalment per a la declaració del concurs. En la sol·licitud ja es podrà demanar la paralització de les execucions singulars i, un cop l'hagi analitzada el secretari judicial, podrà dictar un Decret que l'admeti a tràmit i n'ordini la paralització fins al moment de l'homologació per part del Jutge i per un termini que no pot ser superior a un mes.

Els creditors afectats per l'homologació que no haguesin subscrit l'acord inicial podran impugnar la resolució del jutge acordant-la i aquesta impugnació seguirà el tràmit de l'incident concursal. Aquesta impugnació només es podrà basar en la concurrència del percentatge exigít per l'homologació i en la valoració de la desproporció del sacrifici exigít.

És important tenir en compte i conèixer que, encara que hi hagi una homologació judicial d'un acord de refinançament, les entitats financeres mantindran els seus drets davant els obligats solidàriament amb el deutor i davant els seus fiadors o avaladors, els quals no podran invocar ni l'aprovació de l'acord de refinançament, ni els efectes de l'homologació.

En el supòsit que el deutor no complís l'acord de refinançament, qualsevol creditor podrà sol·licitar, davant el mateix jutge que hagués homologat l'acord, la declaració d'incompliment, mitjançant un procediment equivalent a l'incident concursal. Declarat l'incompliment, els creditors podran instar la declaració de concurs o iniciar execucions singulars. La sentència que resolgui l'incident no serà susceptible de recurs d'apel·lació.

Convé saber que un cop s'ha sol·licitat una homologació, el mateix deutor no en podrà demanar cap altra en el termini d'un any.

Esperem que aquesta sigui una eina vàlida i útil per reduir el nombre de concursos mitjançant acords fiables i estables previs del deutor amb les entitats financeres, i esperem també que les entitats financeres vegin en aquest instrument una forma prioritària de solució de conflictes amb els seus clients deutors. BLL

L'Impost sobre Societats Europeu

Toni Sala [Planning Assessors]

El dia 16 de març d'enguany Brussel·les va aprovar el projecte de creació d'un impost sobre societats europeu. L'impuls d'Alemanya va ser vital per reactivar un projecte que representa un salt qualitatiu en l'harmonització fiscal de la Unió Europea.

En aquest sentit, el projecte de directiva, en cas de prosperar, obre la possibilitat a empreses amb implantació en més d'un país europeu per poder liquidar l'impost sobre societats davant una única Administració: la del país on radiqui la seva seu social. Posteriorment, aquesta Administració repartirà a la resta de països on operi la companyia una part de la recaptació.

Així doncs, el text de la futura normativa preveu que les empreses puguin calcular la base imposable sobre la qual hauran de tributar de forma agregada a nivell europeu. És a dir, es calcularà una sola base imposable que inclourà els resultats, positius o negatius, de totes les unitats de negoci europees. Per fer-ho, s'estableix una metodologia única que, respecte a la normativa espanyola actualment en vigor, inclou noves diferències respecte al resultat comptable i elimina la major part dels incentius fiscals.

Un cop determinada la base imposable, aquesta es repartirà entre els estats afectats a través d'una fórmula que haurà de tenir en compte tres factors (a parts iguals): actius, mà d'obra i vendes. El factor mà d'obra s'haurà de calcular sobre els salaris i el nombre de treballadors (cada element representarà el 50%). El factor actius únicament té en compte l'immobilitzat material.

Finalment, un cop assignada la base imposable que correspon a cada estat, serà gravada amb el tipus impositiu que el país determini. Per tant, és evident que l'harmonització afecta al càlcul de la base imposable però no a la determinació del tipus impositiu. No obstant això, cal tenir en compte que el fet que la base imposable sigui harmonitzada i només el tipus impositiu depengui de cada estat, facilita la identificació dels països amb major pressió fiscal i això indubtablement pot conduir a una major competència entre els estats per atraure inversions empresarials mitjançant la reducció dels referits tipus impositius. En aquest sentit, la unificació dels criteris de determinació de la base imposable pot ser un primer pas que continuï amb la unificació dels tipus impositius.

Pel que fa als avantatges i inconvenients que reportarà aquest règim, es preveu que prevalguin els primers, entre els quals figuren aspectes especialment transcendents: 1) **Es tracta d'un règim opcional**: les empreses podran optar entre con-

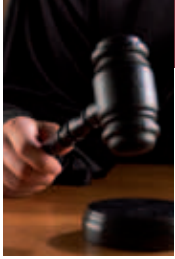
tinuar tributant de forma individual segons les normes de cada un dels 27 països membres o bé optar per fer-ho de forma consolidada. 2) **Els costos administratius es redueixen**: el fet d'haver de presentar una sola declaració en comptes d'una per a cada país estalviarà tràmits administratius a les empreses. 3) **El règim permet la compensació transfronterera immediata de les pèrdues**: tenint en compte que la normativa espanyola actual només permet la compensació de pèrdues entre empreses radicades en territori estatal que hagin optat pel règim de consolidació fiscal, el futur règim representa una millora.

4) **Augmenta la seguretat jurídica**: les empreses amb implantació en més d'un país europeu tindran la seguretat que una mateixa operativa econòmica tindrà el mateix tractament fiscal en tots els territoris. 5) **Es redueixen els riscos en operacions vinculades**: amb el nou règim

tendirà a desaparèixer el temor de les administracions locals relacionat amb la transferència de beneficis d'un estat a l'altre mitjançant la fixació de preus que no es corresponguin amb els de mercat. Aquest menor recel necessàriament s'hauria de traduir en la reducció d'obligacions formals de justificació de les operacions intragrups. 6) **Relació amb una única Administració**: es preveu que l'estat on radiqui la seu social de l'empresa -Autoritat Tributaria Principal- sigui qui iniciï i coordini les auditories, encara que també pugui sol·licitar l'inici d'una auditoria l'autoritat de qualsevol estat en que tributi un membre del grup.

Així doncs, pel que afecta a les empreses contribuents, aquest nou règim ha estat ben rebut. Pel que fa a l'Administració espanyola, celebra el fet que la homogeneïtzació del càlcul de la base imposable reduirà el ventall d'estratègies fiscals que podran utilitzar les empreses i, per tant, es podrà reduir el temps de dedicació a la persecució d'operacions complexes. Per altra banda, l'Administració preveu un augment de la càrrega administrativa, ja que el nou règim conviurà amb l'antic i, per tant, haurà d'estar preparada per rebre i auditar autoliquidacions realitzades amb qualsevol dels dos sistemes. ^{BL}

Delicte societari: falsejament de la informació comptable

Francesc Espinet i Coll

Popularment conegut com a “delicte comptable”, l’art. 290 del Codi Penal castiga, amb pena de presó d’un a tres anys i multa de sis a dotze mesos, els administradors, de dret o de fet, d’una societat constituïda o en formació que falsegin els comptes anuals o altres documents que hagin de reflectir la situació jurídica o econòmica de l’entitat, de forma idònia per causar-li un perjudici econòmic a ella, a algun dels seus socis, o a un tercer.

Per “administradors de dret” s’entén, en cada societat, els que administren en virtut de títol jurídicament vàlid i, en general, els que pertanyin a l’òrgan d’administració. Els “administradors de fet” seran tots els que, sense títol vàlid, hagin exercit les funcions que comporta l’administració en nom de la societat, adoptant i imposant les decisions de la gestió. En conseqüència, no cal haver estat nomenat formalment administrador per cometre aquest delicte.

Pel que fa al falsejament, la jurisprudència dels tribunals ha entès que es referirà a qualsevol classe de manipulació, alteració o simulació dels documents exigits per portar la comptabilitat. És a dir, no només els relatius als comptes anuals (el balanç, el compte de pèrdues i guanys i la memòria), sinó també qualsevol altre document que hagi de reflectir la situació jurídica o econòmica de la societat, com ara l’informe de gestió, la proposta d’aplicació del resultat, projectes de fusió o escissió, informes justificatius de propostes de modificacions estatutàries, fullets informatius d’emissió de valors, informes per obtenir finançament, etc.

Cal assenyalar que la conducta descrita a l’article 290 del Codi Penal es pot concretar tant a través de conductes positives (anotacions fictícies, especialment), com a través de l’ocultació o omissió interessada de dades imprescindible per reflectir, verament i íntegra, la situació jurídica o econòmica de l’entitat.

Entre aquestes conductes m’agradaria destacar, per la seva quotidianitat, i a títol merament exemplificatiu, les següents:

- a. Certificar juntes generals inexistents falsejant la realitat dels acords socials o dient que s’han aprovat per unanimitat els comptes, quan això no ha succeït.
- b. Ocultar a la comptabilitat anual ingressos derivats de l’explotació d’un negoci a nom de la societat, causant l’evident perjudici als altres socis.
- c. Consignar com a valor total de les adquisicions d’immobles per part de la societat un valor molt superior al real.
- d. Propiciar una comptabilitat que no reflecteix el volum real de la facturació i dels ingressos, amb la finalitat de disposar en benefici propi de la majoria dels ingressos.
- e. Disposar de diners de la societat en benefici propi, augmentant el passiu del compte de crèdit i ocultant aquest fet a la resta de socis.
- f. Falsejar la comptabilitat de l’empresa, fent que el resultat dels comptes i guanys sigui diferent del real, en benefici propi i en perjudici dels altres socis.
- g. Afavorir defectes en els comptes anuals amb la intenció de no reflectir l’estat real del patrimoni i la situació financera de l’empresa.
- h. Deixar d’aportar dades necessàries per confeccionar la comptabilitat que reflecteixi la realitat patrimonial de l’empresa, ja que l’administrador té la posició de garant: qui dirigeix la comptabilitat d’una empresa té el deure jurídic de complir la seva feina amb la diligència necessària, la qual cosa l’obliga a ser veraç amb la informació que subministra sobre la societat. (Recordem que aquest delicte també es pot cometre per omissió, ja que ocultar o suprimir dades de l’empresa és una manera de faltar a la veritat en la narració dels fets, és a dir, falsejar).

Per acabar, no vull deixar de referir-me al fet que el delicte en qüestió requereix que la falsedat sigui idònia per a causar un perjudici econòmic a la societat, a algun soci o a un tercer, i que el judici de valor sobre la conducta correspon exclusivament al criteri del jutge. Si a aquest fet hi afegim que per consumir-se el tipus penal descrit no cal que hi hagi efectivament el perjudici econòmic, podem concloure que al final, en molts casos, per determinar si ha existit o no la conducta punitiva denunciada, la interpretació de la “idoneïtat” que en faci el jutge pot ser molt subjectiva. ^{BLI}

AB-BIOTICS, un model a seguir

Jordi Bellvehí

En aquests moments de confusió i pors de tot tipus, en què falta un referent clar que ens marqui el camí a seguir, jo en proposo un: AB-BIOTICS.

La solució dels nostres problemes ha de venir, indiscutiblement, de la mà de la recerca, el desenvolupament, la tecnologia, la innovació, la creativitat, l'esforç, la il·lusió, la formació, la retenció del talent, l'especialització, l'assumpció de risc, l'ambició, la perseverança i la internacionalització. Tot projecte que no passi per una gran part d'aquests factors, difícilment triomfarà.

AB-BIOTICS és un clar exemple de projecte que compleix tots els requisits esmentats per poder assolir l'èxit. L'any 2004 els senyors Miquel A. Bonachera, de l'Escala, i Sergi Audivert, de Sarrià de Ter, amb vint-i-cinc i vint-i-set anys respectivament, varen fundar AB-BIOTICS Producciones Industriales de Microbiotas SL, com un *spin-off* de la UAB, creant microorganismes fermentadors per a les empreses formatgeres. Aquest va ser un primer intent frustrat, atès que no varen trobar clients per al seu producte i es varen arruïnar.

Després del seu primer fracàs com a empresaris, sense defallir, varen replantejar el seu pla de negoci i van apostar pel desenvolupament d'un gran banc propi de més de 550 soques salvatges de bacteris i aquest cop la varen encertar. Des de l'any 2004 fins ara AB-BIOTICS ha progressat d'una manera exponencial, i en aquests moments dona feina a cinquanta-una persones i ha facturat 3,58 milions d'Euros l'any 2010, amb un increment del 74% respecte a l'any anterior.

L'empresa actualment s'organitza en tres àrees: (i) la de *Functional Ingredient*, que desenvolupa probiòtics i altres nutracèutics per al sector farmacèutic i alimentari; (ii) la de Genètica, que es centra en el desenvolupament d'anàlisis per elaborar estudis de farmacogenètica i (iii) la de serveis

d'R+D, que ofereix a la indústria farmacèutica i alimentària la gestió integral de projectes de recerca encaminats a obtenir solucions biotecnològiques diferents i patentables d'alt valor afegit.

Un factor important a tenir en compte en el procés d'AB-BIOTICS és el finançament del projecte. Així, inicialment es va finançar amb fons propis dels fundadors, i l'any 2006 va entrar com a primer *seed capital* la firma Futurfirms, fundada per la Fundació UAB, que va desinvertir el 2008 per la seva pròpia política d'inversions, cosa que va forçar a buscar altres inversors privats, entre els quals va entrar l'actual president del Grup, el Sr. Luis Sánchez-Lafuente, ex conseller delegat i copropietari de Laboratoris Gelos. El 20 de juliol de 2010 AB-BIOTICS es va convertir en la primera empresa biotecnològica amb seu a Catalunya que cotitzava en el Mercat Alternatiu Borsari (MAB).

A finals de l'any 2010 AB-BIOTICS va adquirir l'empresa Quantum Experimental, amb seu a Madrid, amb l'objectiu d'oferir al mercat un servei integral des de la fase de *drug discovery* i patents fins al procés regulatori i de registre del producte per ser comercialitzat, la qual cosa permetrà a AB-BIOTICS accelerar l'arribada al mercat dels productes propis.

En aquests moments AB-BIOTICS acaba de tancar una ampliació de capital, amb una captació de fons de 4,3 milions d'euros, per tal de poder posar en marxa un pla d'expansió internacional, per comercialitzar cinc productes que ja té al mercat i altres que estan en una fase molt avançada, i pensa tenir presència directa en països de gran potencial com els Estats Units, el Regne Unit, Alemanya, França, Turquia, Mèxic i el Brasil, principalment.

Els fundadors consideren que el principal actiu de l'empresa és el seu capital humà, integrat per un equip de joves científics de diverses especialitats, seleccionats a partir de la seva excel·lència acadèmica i investigadora, amb expedients universitaris brillants i experiència contrastada en recerca. Pel seu tarannà, AB-BIOTICS ha aconseguit captar i retenir talent i fer-lo créixer dins l'empresa, aspecte on radica una de les principals claus del seu èxit.

És per tot això que considero que en AB-BIOTICS els nostres joves investigadors i emprenedors tenen un bon mirall on intentar veure's d'aquí a uns anys. Tenen un clar camí a seguir i en poden extreure un llarg nombre de requisits necessaris per tal d'aconseguir l'èxit empresarial, com han aconseguit aquests dos joves gironins que ens honoren i enorgulleixen a tots en aquests moments tan difícils. Hi ha un camí i s'ha de seguir, com ho han fet ells. ^{BLL}

Torna la campanya de "Recuperàlia"

L'any 2008 Bellvehí Advocats va crear un servei de recuperació de crèdits d'una forma professional i rigorosa, anomenat "Recuperàlia" (www.recuperalia.net). Malauradament, passats tres anys el servei segueix essent més actual i necessari que mai, perquè els impagats estan a l'ordre del dia en tots els sectors i la situació no sembla que hagi de canviar en els propers mesos.

Per aquesta raó, Bellvehí Advocats ha decidit tornar a fer la campanya publicitària d'aquest servei a la ràdio, que ja va fer els anys 2008 i 2009, per recordar als seus clients i altres interessats que el Despatx està especialitzat en aquests serveis. BLL

L'aliança de Bellvehí & Planning es consolida

Un any després de l'aliança entre els despatxos Bellvehí Advocats i Planning Assessors Fiscals, es demostra que va ser un encert per ambdós despatxos la decisió presa i es constata que els clients agraeixen aquesta gran especialització en Dret Mercantil i Dret Tributari, que permet donar serveis integrals a les empreses amb el màxim nivell de qualitat.

Planning Assessors Fiscals, a més, acaba de inaugurar noves oficines a Girona, que li permeten gaudir de més espai i contractar més professionals per poder donar millor servei als seus clients. BLL

Vuitanta empreses a la conferència sobre novetats fiscals i mercantils

El dia 17 de novembre Bellvehí & Planning van fer la conferència anual sobre novetats fiscals i mercantils per a l'any 2012. A l'acte hi varen assistir unes vuitanta empreses, representades principalment pels seus directors generals i directors financers. BLL

Jornada sobre Fundacions

El dia 1 de desembre de 2011 va tenir lloc la primera Jornada sobre Fundacions, organitzada per Bellvehí & Planning en col·laboració amb la Fundació Universitat de Girona. En aquesta primera edició el títol va ser "Aspectes legals i fiscals rellevants que hauria de conèixer un patró de Fundació". Va inaugurar l'acte Cristobal Colón, president de la Fundació La Fageda i els ponents van ser Jordi Bellvehí (aspectes civils), Toni Sala (aspectes fiscals), i Carme de Viala i Torelló, cap del Servei d'Assessorament d'Entitats de Dret Privat del Protectorat de Fundacions de la Generalitat de Catalunya.

Al final de la Jornada es va fer una taula rodona a la qual van assistir la Fundació Futbol Club Barcelona, la Fundació Palau de la Música, la Fundació Príncep de Girona, la Fundació Eduard Soler i l'Escola del Treball del Ripollès, entre altres.

L'acte el va tancar Santiago Ballester, Director General de Dret i Entitats Jurídiques. BLL

Innovant.cat inaugura despatx al Parc Científic i Tecnològic de Girona

Tal com diu l'editorial, des del mes de març Bellvehí Advocats té despatx al Parc Científic i Tecnològic de Girona i això ha contribuït a posicionar Bellvehí Advocats com el bufet de referència en l'assessorament d'empreses i emprenedors relacionats amb el món de la innovació, la recerca, el desenvolupament i la internacionalització.

Hem constatat que el fet d'estar al Parc no només ha es-

tat positiu per la relació amb les empreses del Parc, sinó per la bona acollida d'altres empreses de les comarques gironines, que ho valoren positivament. BLL

Bellvehí Advocats explora el mercat rus

Bellvehí Advocats ja fa temps que s'està adreçant al mercat dels residents russos a les comarques gironines i, per això, compta amb una professional ucraïnesa que parla i escriu perfectament el rus, a més del català, el castellà i l'anglès. També hem incorporat l'idioma rus al web corporatiu.

Aquest nou mercat que s'ha creat a les nostres terres és molt interessant i pot portar moltes oportunitats de negoci, i una de les nostres funcions és relacionar els residents russos amb els empresaris gironins, per buscar i afavorir sinergies. BLL

Bellvehí Advocats, al "certamen" de Fires

Bellvehí Advocats ha estat present aquest any per primera vegada a la Fira de Mostres de Girona, que aquest any celebrava el 50è aniversari.

BLL

Bellvehí advocats

Consell de Redacció: Jordi Bellvehí,
Geni Daranas, Francesc Espinet

Coordinació i revisió lingüística: Alba Fraser

Fotocomposició: L. Ensesa - info@clam.cat

Fotografies: Bellvehí Advocats i Shutterstock

Si voleu rebre la revista **Girona Legal**, us hi podeu subscriure gratuïtament adreçant un correu electrònic a info@bellvehi.com o bé trucant al 972 219 773.

El contingut d'aquesta revista no és directament aplicable a casos particulars, sense un assessorament individualitzat previ.